

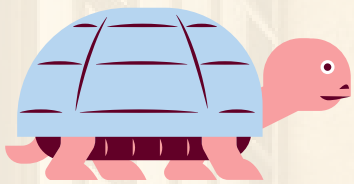
pssst...

FLASHBACK

**boeken aan de kant waaanttt
HALLO ZOMER!!!!**

@sintpauluscollegewaregem

FLASHBACK NAAR TRAGE

LEERLINGEN

COLUMN

Als ik terugkijk op mijn middelbare schoolperiode, zijn er naast al die mooie herinneringen ook grote frustraties. Eén daarvan was de dagelijkse sloomheid van enkele medeleerlingen. Ken je dat gevoel? Wanneer je haast hebt door het belsignaal, misschien al te laat bent, maar dat net op dat moment de leerlingen rondom jou besluiten te wandelen als een slak? Ze slenteren, kijken rond en denken er zeker niet aan je te laten passeren. Links passeren? Geen optie. Rechts? Shit, daar geraak je ook niet tussen. Vooral duo's zijn lastig. Twee vrienden die zodanig breed naast elkaar lopen dat ze letterlijk elke opening dichtmaken. Ze praten, ze lachen en ze hebben een fantastisch moment, terwijl jij erbij staat als een coureur achter een tractor.

Waarom bewegen ze telkens zo traag? In de gangen, op de speelplaats, in MIDI 1, overal waar je snel vooruit wil, lijkt de wereld in slow motion te bewegen. Net op het moment waarop jij moet lopen, alsof je op de Olympische Spelen staat om op tijd in de les Nederlands te geraken. Het toppunt? Iemand die op het midden van de trap zijn boekentas reorganiseert, zijn rekenmachine zoekt of beseft dat de juiste cursus nog in zijn kluisje ligt. Hierdoor lijkt de snelheid, wanneer je dacht dat het niet trager kon, onder nul te gaan. Zonder waarschuwing staan ze stil en moet jij er alles aan doen om een botsing te voorkomen. Af en toe krijg je een veel te laat uitgesproken "oh, sorry", alsof zij de enigen op de wereld zijn.

Elke stap lijkt uren te duren, rechtervoet... linkervoet... rechtervoet... linkervoet..., het tempo is zodanig asynchroon dat je voeten de tel kwijtraken, je je evenwicht eventjes verliest en vaak de grond kust. De neiging om een duw te geven en 'tuut tuut'-geluiden te maken is onbeschrijfelijk.

Bovenal versta ik niet hoe mensen de tijd hebben om zo te lummelen. Het is verstaanbaar dat je op je gemak wil wandelen, maar moet dat zódanig traag dat zelfs de zolen van je schoenen afslijten? Alles gaat tegenwoordig zo snel. Wie op aarde wil nu nog traag wandelen naar de les of speelplaats? Je kan letterlijk gewoon een te-laet-briefje vermijden en een langere pauze hebben. Als de vitesse wat hoger zou staan, zou je rustig kunnen gaan zitten, eventueel naar het toilet kunnen gaan en vooral die irritante stapsnelheid voor jezelf houden. Tuurlijk hoeft niet iedereen als een speer door het college te crossen, maar misschien is het algemeen besef dat mensen soms haast hebben en geen behoefte hebben aan een onverwachte slalomwedstrijd wel toepasselijk. Tot de tijd dat treuzelaars geen besef hebben, blijf ik zuchten, zigzaggen en hopen dat er toch een moment komt waarop er een doorgang ontstaat en ik mijn bord kan afruimen.

KATO & MARIE

ZEKER GEEN GEMIS

FLASHBACK NAAR DE VOORBIJE ZES JAAR

Na zes jaar middelbaar loopt een vertrouwde periode stilaan ten einde, met vaste gewoontes en herkenbare momenten. We nemen veel mee: vrienden, herinneringen en ervaringen, maar er zijn ook dingen die we zonder twijfel achter ons laten.

Het extra lesuur op donderdag bijvoorbeeld, dat vaak voelde alsof onze dag niet langer kon duren of dat moment vlak voor de bel, wanneer er nog snel een oefening moest worden afgemaakt. Een leerkracht die een toets aankondigde voor de volgende les, was ook niet altijd plezant.

Daarnaast waren er ook de onmogelijke deadlines die altijd samen leken te vallen. Plots kwamen alle grote taken, toetsen, presentaties en papers in dezelfde week terecht. Dan hebben we het nog niet gehad over de miserie bij het zoeken naar een geschikte datum waar iedereen tevreden mee is. Ook het schoolleven zelf had zijn vaste gewoontes. De evolutie van de rugzak : we begonnen met een heel appartement op onze rug en eindigden met een handtas waarin de helft niet meer paste.

De dag van de introductie van het leerlingenvolgsysteem is er zeker zo eentje die we niet gauw zullen vergeten. Wat vroeger werd weggelachen, wordt nu een stuk serieuzer genomen. Zo brengen velen hun vrijdag na 16 uur door op school, al was het op café een stuk gezelliger geweest.

Verder zijn er nog de kleine dingen die opvallen in het dagelijkse schoolleven. Lokalen die te koud zijn in de winter en dan veel te warm in de zomer. Het seizoen op school was niet altijd even duidelijk.

ASTRID & LOUISE

ZEKER GEEN GEMIS

FLASHBACK NAAR DE VOORBIJE ZES JAAR

Ook naar het bord kijken was op zich al een opdracht, vaak kon je het gewoon niets zien door het zonlicht. Hoe men er dan op komt om lichte, oranje gordijnen te kiezen, begrijpen wij nog altijd niet.

De geur van de kleedkamers na LO, waarbij je je afvroeg welk ongedierte hier net had gezeten. Of gewoon het feit dat je nog steeds toestemming moet vragen om naar het toilet te gaan.

Tot slot waren er ook de typische schoolopdrachten, zoals groepswerken waarbij de ene al het werk doet en de rest erbij is voor de sfeer, mondelinge examens die veel stress geven en natuurlijk die typische black-outpresentaties.

Als je alles samen bekijkt, zijn het precies die momenten die het schoolleven typeren. Ze horen bij deze periode, maar het is ook duidelijk dat we ze niet zullen missen.

ASTRID & LOUISE

EERSTE DAG OP SCHOOL

PERSOONLIJK VERHAAL

Mijn eerste dag op school.

Toen ik moest kiezen naar welke school ik zou gaan, wist ik al snel dat het 'Het Heilig Hart College' zou worden. Toen ik mijn boeken kwam ophalen, voelde ik me eigenlijk al meteen thuis. Niet veel later was het zover. 1 september 2020: de eerste schooldag.

Ik kende bijna niemand op school, behalve één vriendin die ook in mijn klas zat in het lager. De anderen kende ik helemaal niet, waardoor ik best zenuwachtig was en de nacht ervoor moeilijk kon slapen.

Op de eerste dag ging ik met de bus naar school. Al snel leerde ik nieuwe mensen kennen en voelde ik me meer op mijn gemak. Aan het einde van de dag had ik zelfs al nieuwe vrienden gemaakt.

We begonnen met de bekende voorstelrondes en maakten kennis met onze titularis. Het was even wennen om leerkrachten met hun achternaam aan te spreken in plaats van "juffrouw", maar nu kan ik me niet meer voorstellen dat ik het ooit anders deed. Daarna deden we spelletjes en verkenden we de school.

's Middags aten we allemaal samen broodjes op de speelplaats. Toen was het 12 uur en zat de eerste schooldag er al op. Diezelfde avond had ik heel veel zin om de volgende dag terug naar school te gaan.

Nu zitten we al in de laatste weken van ons zesde middelbaar. Wat gaat de tijd toch snel!

**BACK
TO
SCHOOL**

COLLEGE

LÉON

WEERBERICHT

Campus College

Goed weer

Tegen de middag krijgen we zonnige temperaturen op de speelplaats, maar in de namiddag volgt er een kleine dip met kans dat leerlingen in slaap vallen tijdens de les.

Kalm weer

Het jaar begon met veel zon en motivatie, maar al snel verschenen er wolken van uitstelgedrag.

Regenachtig weer

Er worden zware stresswolken verwacht boven de examenperiode, met hier en daar een bui van paniek.

Storm weer

Code rood in de klas! Een onverwachte toets en de deadline van een taak zorgen voor aardbevingen van stress en een tsunami aan excuses zoals 'ik ben het vergeten'.

Kato & Aya

TERUG NAAR TOEN...

HOE WAS HET HEILIG-HARTCOLLEGE ECHT?

Het Heilig-Hartcollege in Waregem opende haar deuren in 1929. Dit was midden in de economische crisis. Het was namelijk moeilijk om leerlingen een katholieke opleiding te geven in hun eigen stad.

Wat begon als een kleine jongensschool met een internaat, groeide uit tot de school die we vandaag kennen. Vroeger was de sfeer eerder streng en gedisciplineerd wat typisch was voor scholen van die tijd. Doorheen de jaren evolueerde Het Heilig-Hartcollege naar een moderne, gemengde campus.

Vandaag maakt Het College deel uit van de overkoepelende Sint-Paulus scholengemeenschap. De historische gevel die ondertussen gerenoveerd is, herinnert nog steeds aan de rijke onderwijs traditie van Waregem.

Toch zitten wij nog met een aantal vragen:

Hoe beleefden de vorige generaties het Heilig-Hartcollege? Eén van onze schoolpapa's blikt met een glimlach terug op zijn tijd in de Stationsstraat. De absolute hoogtepunten uit zijn schoolcarrière? De lessen Frans van meneer Vandebosche. De man, beter bekend als onze voormalige directeur, stond toen nog vol passie voor de klas en liet bij hem een grote indruk na. Daarnaast maakte onze schoonpapa een historisch keerpunt mee. In het zesde middelbaar, werden voor het eerst meisjes toegelaten op het college. Een onvergetelijk moment dat de sfeer op de speelplaats en in de klas voorgoed veranderde.

Waar nu het Diderot staat, was vroeger het technieklokaal. Dit was een charmant, oud gebouw met fietsenstalling oftewel de rokersspot bij uitstek. Daarnaast het Miro, ook wel bekend als de containers of saunaklassen. Nu is dit de plaats van het sportpleintje en danszaal Rosas.

ASTRID & LOUISE

TERUG NAAR TOEN...

HOE WAS HET HEILIG-HARTCOLLEGE ECHT?

Sommige leerkrachten vergeet je nooit. Zo was er meneer Mortier, de wiskunde leerkracht die luidkeels “HELP!” riep uit het raam als je iets dom zei. Dit leidde tot grote verwarring bij buitenstaanders. Ook collega's die onverwachts in elkaars lessen binnenkwamen, was geen uitzondering. Zelfs een mislukt huwelijksaanzoek van een leerling aan een leerkracht. Hij schreef zelfs een gedicht voor haar. Ja, het is echt waar, maar helaas was dit zonder succes.

De 100 dagen zoals wij die kennen was vroeger niet zo, alhoewel het er minstens even heftig aan toe ging als nu. Volgens meneer Eggermont slaagde er elk jaar wel iemand in een rookbom in de mannentoiletten te gooien. Daar kon je die dag amper binnen zonder vermoord te worden.

Ook directeur Vandenbosche wordt herinnerd als één van de meest geliefde directeurs. Hij stond bekend om zijn betrokkenheid en dook tijdens de speeltijd vaak op in gesprekken van leerlingen. Of hij nu gewoon geïnteresseerd was of stiekem meeluisterde, laten we in het midden. 😊

Meneer Eggermont weet duidelijk nog heel veel over zijn schoolcarrière en we zijn hem dankbaar dat hij deze verhalen met ons wilde delen. Natuurlijk mogen we de schoolpapa niet vergeten die ook een paar leuke anekdotes heeft verteld. Het college blijkt dus niet alleen een plek van orde en discipline te zijn, maar ook van herinneringen, verhalen en een flinke dosis humor. Gsm's waren nog toegestaan op de speelplaats, wat leidde tot typische Clash of Clans-bendes. Natuurlijk werd er ook veel gevoetbald. Meestal eindigde deze bal vaak op het dak boven de fietsenkelder van Newton. Wanneer iemand het dak opklom, stond meneer Eggermont op de wacht om te zien of er geen leerkrachten afkwamen, niet wetende dat mensen later op de uitkijk zouden staan voor hem.

In het zesde waren er nog drie eindejaarsprijzen. Één voor de laureaat (beste van de klas), één voor de beste in de hoofdvakken en één voor de meest verdienstelijke leerling. Daarbij hoorde zelfs een mooi trofeetje, ontworpen door een lokale kunstenaar of kunstenaress.

FLASHBACKS, WAT?

PERSOONLIJKE TEKST

De spoken van herinnering die zonder toestemming binnenvallen (Anas)

Flashbacks komen nooit zoals herinneringen horen te komen. Ze kloppen niet aan, ze kondigen zich niet aan. Ze verschijnen gewoon, alsof iets uit het verleden vergeten is en even terug wil komen. Je bent gewoon bezig, volledig in het nu. En dan ben je weg.

Niet rustig, niet een beetje, maar alsof iemand een gordijn opentrekt en roept:

“Heyhoi, hier ben ik weer!”

Wat je dan ziet, is nooit het belangrijke. Het zijn nooit de grote momenten. Geen prestaties (of prestiges), geen “What the hell”-momenten waar je op zit te popelen om ze opnieuw te vertellen. Nee, het zijn de ‘figuranten’ van je herinneringen. De dingen waar je toen niet bij stil stond, omdat er geen reden was om dat te doen. Een half uitgesproken zin in een gang, het geluid van een stoel die over een vloer schuift, de manier waarop licht even op een muur valt en meteen weer verdwijnt, noem het maar op! Eigenlijk gewoon dingen die geen aandacht kregen op het moment zelf, maar die nu weigeren vergeten te worden.

Het vreemde is dat ze niet voelen als herinneringen. Het is niet alsof je terugdenkt aan iets. Het is eerder alsof ze verschijnen, uit het niks. Alsof je hoofd een deur opent waar jij geen sleutel van hebt, maar je toch naar binnen wordt geduwd. En voor een paar seconden klopt de tijd niet meer. Het verleden staat niet netjes achter je, zoals je altijd denkt. Het voelt alsof het naast je staat. Stil. Zonder uitleg.

Je volgt gewoon mee, zonder dat je beslist om mee te gaan. Dan, net zo plots als het begon, is het weg. Mijn leerkracht zei eens: “Er is een tijd van komen en een tijd van gaan, en de tijd van gaan is nu gekomen.” Dit is PRECIES hoe de gemiddelde flashback handelt. Geen afscheid. Geen uitleg. Geen overgang. Je zit weer in het nu. Alle flashbacks laten een soort mentale nasmaak achter. Iets tussen “ik heb dit gezien” en “was dat nu echt of niet?” Misschien zijn flashbacks geen herinneringen in de klassieke zin. Misschien zijn het storingen. Echo's die te vroeg terugkomen. Of te laat. Tijd die zichzelf even niet onder controle heeft. Who knows?

INTERVIEW

MEVR. COUDIJZER EN DHR . DEVLAMINCK

Hoe ervaarde u uw eerste jaar als leerkracht hier op school?

Dhr Devlaminck: Ik vond het erg spannend; ik was 23 jaar toen ik hier toekwam en ik kende deze school niet. Na korte tijd viel dat echt goed mee, dankzij zeer behulpzame collega's. De onrust in het begin was niet nodig.

Mevr Coudijzer: Mijn eerste jaar hier op school was niet mijn eerste jaar als leerkracht. Ik gaf eerst zes jaar les op Hemelvaart; de aanpassing was echter wel groot, maar ik voelde me hier meteen thuis.

Hoe was u zelf als leerling/leerlinge?

Dhr Devlaminck: Eigenlijk was ik veel te braaf. Als kind was ik zeer verlegen en het zag er dan ook niet naar uit dat ik in het onderwijs terecht zou komen. Ik amuseerde me vanop de achtergrond. Was ik maar wat stouter geweest 😊

Mevr Coudijzer: Ik was een erg brave en plichtsbewuste leerlinge. Ik studeerde Grieks-Latijn en haalde eigenlijk zeer goede punten, zonder er al te veel moeite voor te doen.

Welk moment blijft u het allermeest bij?

Dhr Devlaminck: Ik geef 35 jaar les, dus ik heb natuurlijk al heel wat meegemaakt, maar helaas zullen de overlijdens van leerlingen me toch altijd het meest bijblijven. Intussen heb ik al vijf overlijdens meegemaakt, wat echt verschrikkelijk en onaanvaardbaar is. Om hier ook een positief antwoord op te geven; de uitwisselingen zijn altijd enorm tof en die blijven me natuurlijk ook bij.

Mevr Coudijzer: Eén precies moment is moeilijk. Ik denk toen een klas mij ooit bedankt heeft met een kaartje dat zoveel zeggend was. Het was niet de makkelijkste klas, wat het extra leuk maakte. Op het kaartje stond; 'voor mijn liefste mama'. Dit vergeet ik nooit.

AYA & MARIT

INTERVIEW

MEVR. COUDIJZER EN DHR . DEVLAMINCK

Wat vond u het leukste aan onze klas (6MT)?

Dhr Devlaminck: Eigenlijk zijn jullie een beetje een ondeugende klas, maar daarmee bedoel ik vooral iets positief. Jullie stralen plezier uit en tonen het verlangen om meer dan alleen maar les te krijgen.

Mevr Coudijzer: In jullie klas kan je zonder al te veel storende dingen lesgeven. Jullie werken altijd zeer goed mee en we kunnen makkelijk eens een zijpad bewandelen zonder dat het uit de hand loopt.

Hebt u ooit spijt gehad van de keuze van uw vakken?

Dhr Devlaminck: Kort antwoord: neen.

Mevr Coudijzer: Spijt kan ik zeker niet zeggen, maar moest ik mijn keuze opnieuw kunnen maken, zou ik kiezen voor de combinatie Engels-Spaans in plaats van Frans-Spaans. In mijn tijd kon dat niet, aangezien je binnen dezelfde taalfamilie moest blijven.

Als u nog maar 1 van uw 2 vakken zou mogen geven, welke kiest u dan?

Dhr Devlaminck: Als ik eerlijk mag zijn, zou ik het liefst niet kiezen, omdat ik de combinatie heel interessant vind. Dan zou ik toch kiezen voor Nederlands, aangezien ik grote fan ben van literatuur. Met literatuur kan je in je moedertaal meer bereiken.

Mevr Coudijzer: Spaans, niet alleen omdat het een toffe taal is, maar ook omdat dit gekoppeld is aan motivatie. Voor de leerlingen is dit een nieuwe en vrij makkelijke taal, wat ervoor zorgt dat het erg leuk is om ze dit aan te leren.

INTERVIEW

MEVR. COUDIJZER EN DHR . DEVLAMINCK

Wat vindt u het moeilijkst aan uw beroep?

Dhr Devlaminck: Waar ik het moeilijk mee heb, is het gebrek aan respect vanuit leerlingen en ouders. Sommige leerlingen nemen het ons kwalijk, dat ze naar school moeten komen.

Mevr Coudijzer: Omgaan met de mentaliteit van sommige leerlingen; er zijn leerlingen die geen blijf weten met zichzelf, wat voor heel wat onnodige en moeilijke situaties kan zorgen.

Hoe is het onderwijs veranderd sinds u begonnen bent?

Beiden: Digitalisering! Het zorgt enerzijds voor heel wat variatie en gemak, maar anderzijds wordt het ook tegen ons gebruikt. Wij krijgen er eigenlijk alleen maar meer werk door.

Wat is de grootste les die u heeft geleerd doorheen de jaren?

Beiden: Relativeren en proberen om niets mee te nemen naar huis. Wanneer je dit leert, gaat het echt makkelijker.

AYA & MARIT

GET JOBAANBIEDINGEN HIRED!

Kato & Marie

CURSUSDISTRIBUTEUR

IEMAND DIE NOTTIES
EN CURSUSSEN
DOORSTUURT.

PEN-SUPPORT MEDEWERKER

EEN GEDREVEN PERSOON
DIE ZONDER PROBLEEM
PENNEN UITDEELT.

ANTWOORDLEVERANCIER

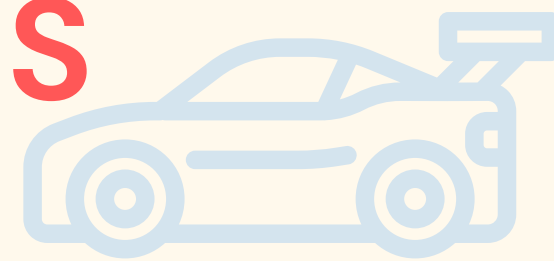
IEMAND DIE ANDEREN
LAAT AFKIJKEN / HUN
TAKEN MAAKT.

COLLEGE WAREGEM

MIJN KINDERTIJD THUIS

PERSOONLIJK VERHAAL

Als ik terugdenk aan mijn kindertijd, zie ik mezelf vooral buiten bezig bij ons thuis. Doordat ik aan een rustig boerenwegje woon, was er rondom het huis alle ruimte om te doen wat we wilden. Hoewel er verder geen kinderen in de straat woonden, was het bij ons thuis vaak een drukke boel. Mijn vrienden kwamen vaak langs om te spelen, dat waren de middagen waar ik het meest naar uitkeek.

Mijn favoriete bezigheid was spelen met mijn verzameling speelgoedauto's. Zodra mijn vrienden er waren, vlogen de bakken met auto's naar buiten. We zochten dan een plekje in de tuin of in de buurt van de oprit waar we een heel parcours konden aanleggen. We zaten uren op onze knieën in het zand of het gras om wegen en bruggen te bouwen. Iedereen had zijn eigen auto's en we verzonnen de raarste races en crashes. Aan het einde van de middag zaten onze kleren onder de modder en onze handen onder het vuil, maar dat kon ons niets schelen. We zaten helemaal in onze eigen wereld.

Nog specialer waren de verjaardagsfeestjes. Dat waren de dagen dat de oprit opeens vol stond met fietsen. Dan waren we met een hele groep en werd het spelen nog groter. We renden door de velden, speelden verstoppertje rond het huis of deden wilde spelletjes die we zelf verzonnen. Die feestjes duurden voor mijn gevoel altijd uren. Het was pas klaar als de ouders aan de deur stonden om iedereen weer op te halen.

Nu ik in het zesde middelbaar zit, is die drukte van vroeger weg. De auto's staan in dozen op zolder en op verjaardagen zitten we nu gewoon op een stoel te praten met een drankje erbij. Maar als ik nu over ons wegje loop of in de tuin sta, hoor ik soms nog de stemmen van mijn vrienden van toen. Het was een geweldige tijd waarin we niets anders nodig hadden dan onze fantasie, een paar auto's en elkaars gezelschap om de beste dag van ons leven te hebben.

SIMON

BOULOGNE-SUR-MER

VERSLAG

Op donderdag 18 april 2024 vertrok onze klas 4N2 op tweedaagse naar Boulogne-sur-Mer. We vertrokken 's ochtends om 7.30 uur met de bus en begonnen aan de reis richting Frankrijk.

Dag 1 – Blockhaus en avondwandeling Onze eerste activiteit was een bezoek aan het Blockhaus in Éperlecques, een enorme bunker uit de Tweede Wereldoorlog. Tijdens de wandeling over het terrein kregen we via luidsprekers automatisch uitleg over de geschiedenis, de bouw en de functie van de site. Het bezoek was kort maar interessant en vooral indrukwekkend door de schaal van het gebouw. Daarna reden we door naar Boulogne-sur-Mer, waar we incheckten in het hostel. De ligging was handig, maar de kamers vielen wat tegen. De douches waren beschimmeld en roestig, wat niet meteen voor enthousiasme zorgde. Omdat we er slechts één nacht verbleven, namen we dit er echter bij. 's Avonds gingen we eten in een restaurant waar we mosselen kregen, een typisch gerecht uit de streek. Niet iedereen was hier fan van, maar het zorgde wel voor een gezellige sfeer. Nadien maakten we een avondwandeling langs het water, wat een aangename afsluiter was van de eerste dag.

Dag 2 – Nausicaá en strandzeilen Vrijdag stond volledig in het teken van twee grote activiteiten. In de voormiddag bezochten we Nausicaá, het grootste aquarium ter wereld. We zagen er onder andere pinguïns, haaien, roggen, zeeschildpadden, grote oceaانvissen en kleine kleurrijke soorten zoals clownvissen. Vooral het gigantische centrale bassin maakte veel indruk. Door de grote variatie en omvang viel er voortdurend iets nieuws te ontdekken, waardoor het bezoek langer duurde dan verwacht. Na de lunch in een lokaal restaurant vertrokken we naar het strand voor een sessie strandzeilen. Dit zijn lage karretjes met drie wielen en een zeil, die je bestuurt met behulp van de wind. Het bleek sneller en technischer dan het eruitzag, maar het was een erg leuke ervaring. Voor de start deed zich nog een onverwachte situatie voor: de meisjes raakten opgesloten in de kleedkamer doordat de deur blokkeerde.

BOULOGNE-SUR-MER

VERSLAG

We probeerden de jongens te bereiken, maar zij hadden hun gsm's in hun eigen kleedkamer achtergelaten. Uiteindelijk hebben we ongeveer een kwartier op de ramen moeten kloppen, tot iemand van de organisatie ons kwam helpen. Daarna konden we alsnog deelnemen aan de activiteit.

Terugkeer Na de strandactiviteit zat het programma erop en keerden we terug naar Waregem, waar we tussen 20.00 en 21.00 uur aankwamen. De tweedaagse was een afwisselende en leerrijke ervaring, met zowel historische, culturele als sportieve activiteiten. Ondanks het minder comfortabele hostel en het incident in de kleedkamer, werd het een uitstap die we als klas nog lang zullen onthouden.

SPORTDAG AAN ZEE

DAG VOL VERASSINGEN

De sportdag vond plaats aan de kust — denk ik toch. Er was een strand, veel wind en natuurlijk de zee. Het was koud en er was een windje. Typisch voor de Belgische kust eigenlijk. Van de dag zelf herinner ik me niet meer alles, maar ik wist wel dat het een onvergetelijke dag ging worden.

De voormiddag bestond uit een opvallend gevarieerd programma. Soms leek het alsof de activiteiten willekeurig achter elkaar waren gezet, zonder echt ritme of duidelijke overgang. Eerst speelden we memory en enkele andere spelletjes die ik intussen vergeten ben. Wat ik wel nog weet, is dat op die dag de naam F.C. Mini werd uitgevonden. Daarna volgden verschillende teambuildingopdrachten waarbij samenwerken centraal stond, al was het soms niet helemaal duidelijk wat precies de bedoeling was. De laatste activiteiten vóór de middagpauze waren fietsen en skateboarden. Zoals je merkt: de structuur was niet bepaald strak. Niet omdat de opdrachten vreemd waren, maar vooral omdat alles elkaar zo snel opvolgde. In de namiddag verhuisde alles naar het strand. De wind was daar nog sterker aanwezig en de sfeer veranderde meteen. De laatste activiteit van de dag was windsurfen, en dat bleek zonder twijfel het meest intense onderdeel. Je evenwicht proberen bewaren, omgaan met de krachtige wind en tegelijk vooruit proberen gaan, maakte het een echte uitdaging. Het voelde minder als iets dat je volledig kon controleren en meer als meegaan met wat op dat moment mogelijk was.

Aan het einde van de dag bleef vooral een gevoel van variatie en snelheid hangen. Niet één duidelijke herinnering, maar eerder een reeks momenten die elkaar snel opvolgden zonder ooit echt één geheel te vormen.

Misschien was dat net wat deze sportdag zo bijzonder maakte.

DE GROTE "SPORT" PAGINA SCHOOL SPELEN

DE STRIJD OM DE PLAATSEN
VAN ACHTER IN DE KLAS

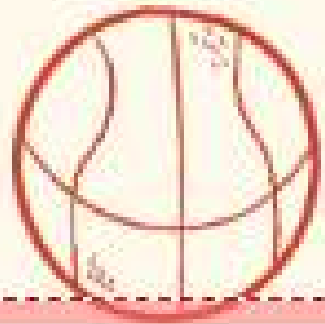
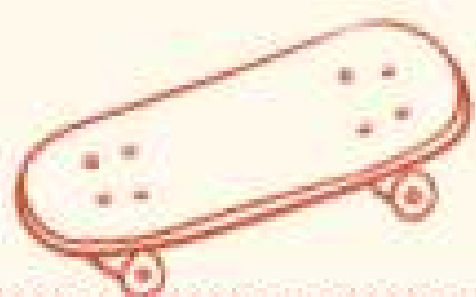
HET KAMPIOENSCHAP SNELST
NAAR BUTTEN LOPEN NA DE BEL

DAGELIJKSE MARATON NAAR
MID VOOR HET ETEN

Kato & Marie

EEN ONVERGETELIJKE ERVARING

UITWISSELING MALTA '26

Waar zal ik beginnen? Misschien bij het moment waarop mijn moeder voor het eerst sprak over Erasmus. Eerlijk gezegd trok ik toen een raar gezicht. Het idee dat er een week lang een onbekende jongen of meisje bij mij thuis zou verblijven, sprak me niet meteen aan. Ik voelde me daar nog niet echt klaar voor. Echter, zelf een week naar een ander land gaan en daar bij iemand logeren? Dat zag ik natuurlijk wel zitten.

Uiteindelijk besloot ik me toch op te geven. Tijdens de infosessie hoorde ik dat mijn uitwisselingsstudent uit Malta kwam. Ongeveer een maand later kreeg ik plots een volgverzoek op sociale media van hem. Ik wist op dat moment nog niets over hem en was, net zoals velen van ons, heel benieuwd naar wie hij was en hoe hij zou zijn.

De dagen vlogen voorbij en op 1 februari was het eindelijk zover: onze vlucht vertrok richting Malta. Eenmaal aangekomen werd ik hartelijk verwelkomd door zijn familie, wat meteen een goede eerste indruk gaf.

Tijdens de week deden we allerlei activiteiten, zoals werken aan een schoolproject en het bezoeken van verschillende steden. Daarnaast was er genoeg vrije tijd om zelf de omgeving te ontdekken. 's Avonds gingen we een paar keer uit met de hele groep. In totaal waren we met zestig studenten: dertig uit Malta, tien uit België, tien uit Spanje en tien uit Duitsland. Tijdens die week leerde ik veel nieuwe mensen kennen en maakte herinneringen die ik nooit meer zal vergeten.

Ik ben zeker van plan om ooit nog eens terug te keren naar Malta. Het was een prachtige ervaring en een geweldige manier om een andere cultuur te leren kennen. Toen ik weer thuis kwam, was ik wel helemaal uitgeput, want het was een intensieve week geweest.

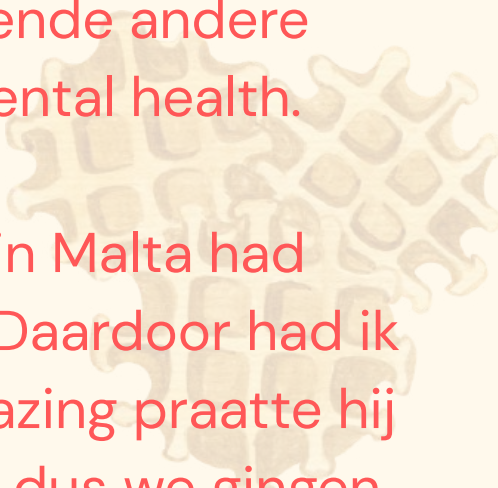
XANDER

EEN ONVERGETELIJKE ERVARING

UITWISSELING MALTA '26

Ongeveer twee maanden later kwamen de Maltese studenten naar België. De groep was hier nog groter, want er waren ook leerlingen uit Finland en Estland aanwezig. Tijdens hun verblijf gaven we hen een rondleiding in onze school en door Waregem. We bezochten ook steden zoals Gent, Brussel en Brugge. Daarnaast deden we nog verschillende andere activiteiten en werkten we samen rond het thema mental health.

Omdat ik al een week met mijn uitwisselingsstudent in Malta had doorgebracht, wist ik dat hij eigenlijk heel goed meeviel. Daardoor had ik geen schrik om hem thuis te ontvangen en tot mijn verbazing praatte hij enorm veel met mijn vader. Mijn ouders zijn gescheiden, dus we gingen regelmatig naar mijn moeder. Ook daar was hij heel vriendelijk en respectvol.

Op dag zes werd het me even te veel. Een hele week constant samen zijn was af en toe vermoeiend en ik had even nood aan wat rust en tijd alleen. Tegelijkertijd liep de week ten einde, dus probeerde ik er vooral van te genieten.

Uiteindelijk viel het afscheid me zwaarder dan verwacht. Het besef dat je sommige van deze mensen waarschijnlijk nooit meer zult terugzien, raakt je toch harder dan je verwacht.

Eén ding wil ik nog meegeven: als je ouders ooit beginnen over Erasmus of een uitwisseling, zeg dan gewoon ja. Een ervaring als deze leert je zoveel bij. Je ontdekt nieuwe culturen, ontmoet geweldige mensen en maakt herinneringen die je voor altijd meedraagt. Het is echt een onvergetelijke ervaring!

XANDER

DAG IN HET LEVEN VAN...

INFORMATIEVE TEKST

Om in het thema van 'flashback' te blijven, leek het ons interessant om te bekijken hoe een dag in het leven van oud-leerlingen er momenteel uitziet. Daarom kozen wij ervoor om Marie Van Luchene (28) te interviewen.

Marie Van Luchene studeerde in 2016 af aan het College in de richting Latijn-Talen. Nu werkt ze als internationaal advocaat, wat wil zeggen dat ze rechtszaken moet verdedigen op internationaal niveau.

Haar dag start in haar appartement in Gent met een koffietje. Daarna vertrekt ze richting Brussel, waar haar hoofdkantoor ligt. Daar is ze dagelijks zo'n 12 uur bezig met haar werk en het maken van grote opdrachten. Een advocaat zijn vraagt namelijk veel van haar tijd en focus. Tijdens het interview vertelde Marie dat het moeilijk is om te stoppen met werken, aangezien er altijd een nieuwe opdracht binnenkomt die deadlines met zich meebrengt.

Een van de grootste uitdagingen in haar carrière was het pleiten in het Europees Hof in Luxemburg. Hoewel ze ons niet mocht vertellen waar de zaak over ging, kon ze wel delen dat het voor haar zeer moeilijk was om de argumenten van de tegenpartij te weerleggen. Zulke situaties zijn namelijk moeilijk voor te bereiden, wat volgens haar één van de moeilijkste dingen is die een advocaat moet doen.

Toen we haar vroegen hoe ze werk en vrije tijd combineert, antwoordde Marie dat ze amper vrije tijd heeft. Ze werkt non-stop aan nieuwe opdrachten. Wanneer ze even tijd wil voor zichzelf, werkt ze van thuis uit. Na een drukke dag belt ze graag met haar vriendin. Ook geniet ze ervan om vroeg in bed te kruipen en een film te kijken.

Voor de komende jaren heeft Marie een groot doel. Ze wil graag haar diploma behalen om pro-deoadvocaat te worden. Een pro-deoadvocaat helpt mensen die het minder breed hebben. Hiervoor moet ze in totaal vier pro-deozaken doen, waarvan ze er al 3 heeft gedaan.

Dit zal haar verder helpen in haar job.

In haar beroep kunnen sommige zaken heel spannend worden. Ooit heeft Marie een spannende pro-deo-zaak gepleit voor een man die zijn vrouw wilde vermoorden en haar botten had gebroken.

Daarna stelden we Marie nog enkele luchtige vragen. Als ze één dag een ander beroep zou mogen uitoefenen, zou ze graag dokter zijn. Hoewel ze vroeger geneeskunde wilde studeren, besloot ze uiteindelijk voor rechten omdat haar leerkrachten haar vertelden dat ze "het goed kon uitleggen".

Als Marie haar leven mocht omschrijven in 3 woorden, kiest ze voor: hard werken, weinig vrije tijd en succesvol. Na een drukke werkdag zijn frietjes eten haar echte guilty pleasure, want ze kan niet zonder. 😊 Als afsluiter kreeg ze van ons de keuze tussen pleiten in de rechtbank of juridische adviezen schrijven. Ze koos zonder twijfel voor pleiten, aangezien ze dat spannender vindt.

JADE & DO

2020, VERANDERING...

TERUGBLIK

2020. Zodra je het jaartal hoort, weet je waarover het gaat: corona. Hoewel het inmiddels lang geleden lijkt, blijft het een jaar dat niemand ooit zal vergeten. We waren destijds nog kinderen, maar zelfs nu herinnert iedereen zich nog hoe vreemd de wereld plotseling werd.

In het begin leek het allemaal niet zo serieus. We hoorden op het nieuws over een virus in China, maar niemand vermoedde dat het ons eigen leven volledig zou veranderen. Tot die ene dag waarop de scholen plotseling de deuren sloten. Eerst vond bijna iedereen dat geweldig: geen lessen, langer slapen en een onverwachte "vakantie", maar al snel beseften we dat er veel meer aan de hand was.

Plotseling moesten we thuis online lessen volgen. Iedereen zat achter een laptop, vaak nog in een pyjama, terwijl leerkrachten probeerden les te geven via schermen die vaker vastliepen dan werkten. We mochten onze vrienden niet meer zien, feestjes werden geschrapt en zelfs op familiebezoek gaan was verboden. Het dragen van een mondmasker werd het 'nieuwe normaal' en ook handgel vond je overal.

Wat ik me vooral herinner, is de stilte. De straten waren leeg, winkels bleven gesloten en reizen was uitgesloten. Het voelde soms alsof de wereld even was gepauzeerd.

Natuurlijk waren er ook lichtpuntjes. Mensen maakten meer tijd voor elkaar, wandelen werd populairder dan ooit en we leerden de kleine dingen weer waarderen. Toch denk ik dat veel jongeren zich in die periode vaak eenzaam of opgesloten voelden.

Nu, jaren later, beseffen we pas echt hoe uniek die periode was. Niet uniek op een leuke manier, maar als een historisch moment dat we allemaal samen hebben doorstaan. Corona heeft veel veranderd, maar het heeft ons ook geleerd hoe essentieel vrijheid, sociaal contact en gezondheid zijn.

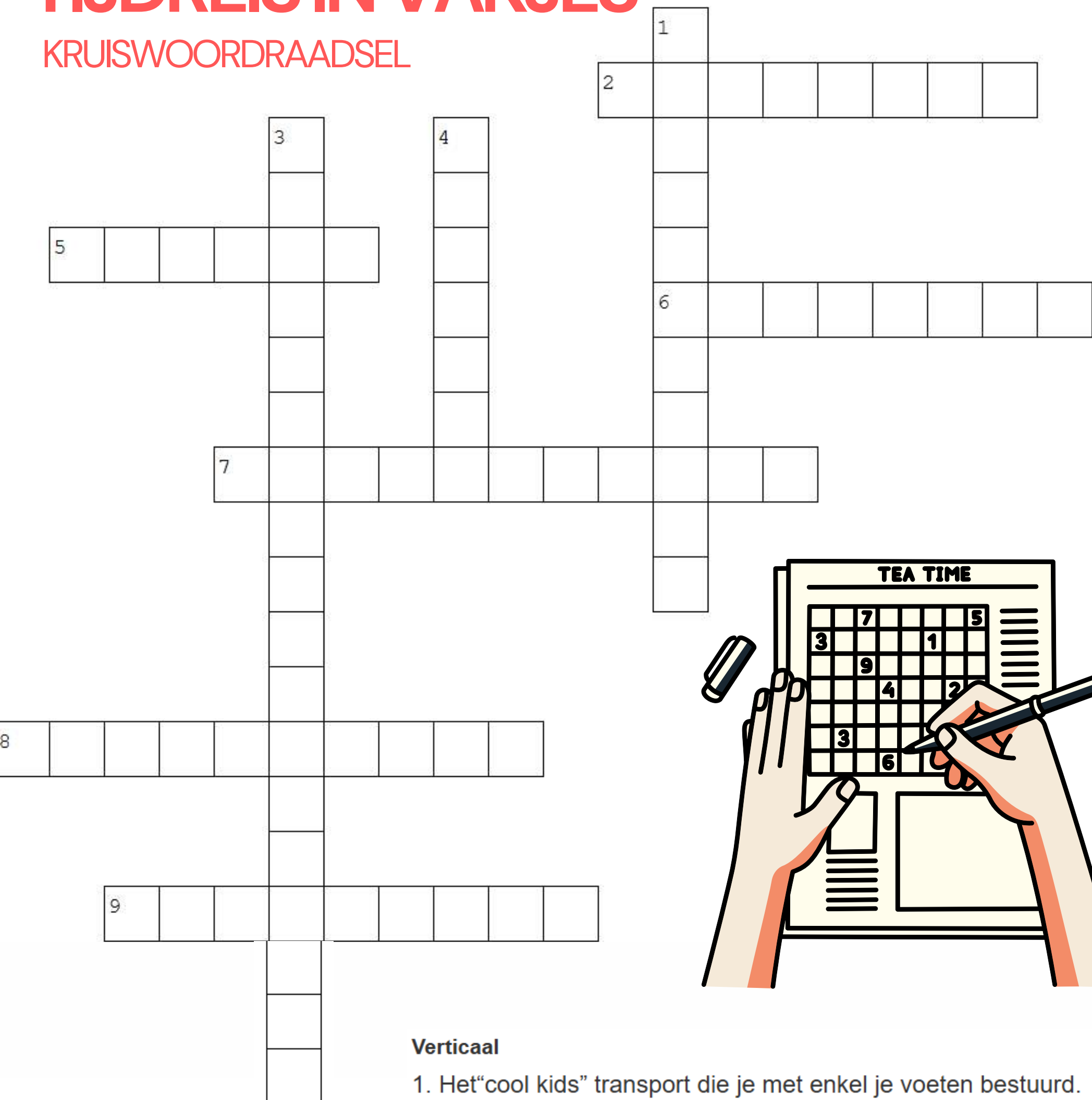
2020 was vreemd, uitdagend en bovenal onvergetelijk. Een flashback die voor altijd in ons geheugen gegrift zal staan.

XANDER

TIJDREIS IN VAKJES

Kato & Marie

KRUISWOORDDRAADSEL

Verticaal

1. Het "cool kids" transport die je met enkel je voeten bestuurd.
3. De naam van de challenge waarbij je een emmer ijs over je hoofd kreeg.
4. De bestemming waar de talenrichtingen uit het 5e naartoe gaan

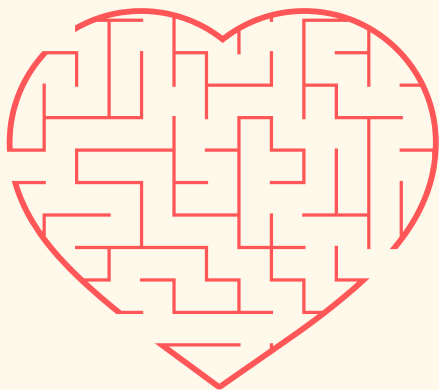
Horizontaal

2. De populairste game rond 2017.
5. De erg strakke kettingen rond de nek.
6. Het populairste Tiktokdansje in 2020.
7. Het jeansmodel dat we in onze vroegere jaren het liefst droegen.
8. De voorloper van Tiktok.
9. Het fort waar we in het 5e jaar stil werden.

PS. DE OPLOSSING STAAT
OP DE ACHTERKANT :)

TIJDREIS IN VAKJES

KRUISWOORDRAADSEL

DE OPLOSSING

c

h

o

k

e

r

i

c

b

u

c

s

e

t

c

h

a

l

l

e

n

g

e

b

e

r

l

i

j

k

i

n

n

y

j

e

a

n

s

m

u

s

i

c

a

l

.

l

y

b

r

e

e

n

d

o

n

k

h

f

o

r

t

n

i

t

e

o

v

e

r

e

n

e

g

a

d

e

b

o

r

d

KATO & MARIE

BERLIJN 2024-2025

“BESTE SCHOOLTRIPJE IN VOORBIJE ZES JAAR”

Onze schoolreis naar Berlijn was voor mij echt het beste schooltripje van de voorbije zes jaar. Op voorhand had ik er wel zin in, maar tijdens de reis hadden we zelf niet eens volledig door hoe leuk het was. Dit besef je pas achteraf, nu we er nog altijd over praten.

De eerste dag begon al vroeg met de bus en daarna de trein richting Berlijn.

Het was een lange reis, maar dat hoorde er een beetje bij. Toen we aankwamen, zijn we bijna meteen doorgegaan naar Hohenschönhausen, de voormalige Stasigevangenis. Dat bezoek maakte toch wel indruk. Je staat daar echt op een plek waar vroeger alles gebeurd is en dat voelt toch anders dan er gewoon over leren in de les.

De tweede dag vond ik persoonlijk de leukste. We werden opgesplitst in groepen en wij hebben onder andere een fietstocht gedaan. Dat was echt tof, omdat je zo veel meer van de stad ziet. Daarnaast hadden we ook een eigen opdracht waarbij we in kleine groepjes zelf op zoek moesten gaan naar verschillende bekende plaatsen in Berlijn. In het begin was dat een beetje zoeken en chaos, maar eens we het metrosysteem doorhadden, werd het echt leuk. We waren zelf op pad en dat maakte het gewoon veel vrijer en plezanter. Dag twee bracht ook een opdracht die ik persoonlijk het moeilijkst vond van de hele reis: een interview. In het Duits mensen aanspreken over hoe zij de scheiding tussen Oost- en West-Berlijn ervaren hadden. Ondanks dat dit met veel moeite en uitspraakfoutjes was, heb ik uit hun antwoorden wel veel opgestoken en beseft hoe groot de impact van deze gebeurtenis echt ervaren werd.

Op die dag is er ook iets gebeurd dat ik niet snel ga vergeten. We zaten midden in die opdracht toen het plots keihard begon te regenen. Echt zo'n stortregen dat je binnen de paar seconden doorweekt bent. We zijn toen kletsnat toegekomen, maar achteraf was dat iets waar we nu nog altijd mee lachen.

FLORENTINE

BERLIJN 2024-2025

“BESTE SCHOOLTRIPJE IN VOORBIJE ZES JAAR”

Wat Berlijn zo speciaal maakt, is de geschiedenis. We hadden daar op school al veel over geleerd, maar het in het echt zien is toch totaal anders. Vooral het Stasi-museum en de Berlijnse Muur maakten veel indruk. Je beseft daar pas echt hoe het vroeger was en hoe verdeeld die stad geweest is. Ook het Holocaustmonument, met die grote blokken waar je tussendoor kan wandelen, vond ik heel bijzonder. Daarnaast zijn we ook naar een museum geweest waar je over metalen platen (in de vorm van gezichten) loopt die een geluid maken. Dit staat symbool voor hoe men over de overleden Joden heenloopt. Dat gaf echt een vreemd gevoel en maakte het eigenlijk nog aangrijpender.

Op de derde dag hebben we opnieuw verschillende dingen gedaan, maar wat er voor mij echt uitsprong was het kajakken. Dat was eens iets helemaal anders en gewoon superleuk om te doen. Het was ook gewoon gezellig samen op het water. Daarna zijn we gaan eten op een boot, waar we vis kregen. Dat moment vond ik echt één van de gezelligste van de hele reis. Gewoon samen zitten, een beetje moe van de dag, op het water...

Op de laatste dag gingen we nog naar onder andere Checkpoint Charlie en het Joods Museum, wat opnieuw de geschiedenis naar voren bracht. Daarna was het tijd om terug naar huis te gaan. De terugreis was wel vermoeiend, maar iedereen had wel hetzelfde gevoel: het was echt een geslaagde reis. Als ik eraan terugdenk, is het vooral die combinatie van alles die het zo goed maakte. We hebben veel gezien en geleerd, maar tegelijk ook veel gelachen en gewoon een leuke tijd gehad samen.

Zoals ik in het begin al zei: tijdens de reis zelf hadden we dat misschien niet volledig door, maar nu beseffen we echt hoe leuk het eigenlijk was.

KINDERTIJD: HET PLEINTJE

PERSOONLIJK VERHAAL

Naast het spelen bij mij thuis, was er een andere plek waar ik vroeger ontzettend veel tijd doorbracht: het pleintje aan school. Terwijl ik thuis mijn eigen plekjes had, was het pleintje de plek waar ik echt met iedereen samenkwam. Het was voor ons veel meer dan alleen een plein: het was onze vaste plek om af te spreken, vooral na schooltijd en tijdens de vakanties.

Het pleintje was perfect ingericht voor wat we graag deden. Er was een voetbalveld waar we bijna elke dag te vinden waren. Het maakte niet uit of we met een grote groep of met een paar man waren, er werd altijd tegen een bal getrapt. Naast het voetbalveld was er een grote speeltuin die volledig in het zand stond. Dat zand was ideaal om erop te rennen en springen zonder ons echt pijn te doen. Als het in de middagpauzes mooi weer was en we daar naartoe mochten, was het veld binnen de kortste keren gevuld met actie en lawaai.

Ik herinner me vooral de sfeer tijdens de vakanties. Ik trok vaak naar het pleintje om de drukte op te zoeken. Het was de plek waar we urenlang bleven hangen. We voetbalden tot we buiten adem waren of we zaten gewoon wat in het zand van de speeltuin te praten. We hadden op het pleintje niet veel nodig, want de combinatie van het veld en de speeltuin was genoeg om ons de hele middag te vermaken.

Nu ik in het zesde middelbaar zit, is de manier waarop ik naar die plek kijk veranderd. We rennen niet meer achter een bal aan zoals vroeger en we zitten niet meer in het zand. Het pleintje lijkt nu ook een stuk kleiner dan in mijn herinnering. Maar als ik er nu langsrijd, zie ik ons nog steeds bezig op dat voetbalveld. Het was de plek waar we onze energie kwijt konden en waar we tijdens de vakanties echt samen konden zijn. Het pleintje hoorde er helemaal bij om groot te worden.

VIBE & RECLAME ADVERTISE

→ TER ERE VAN DE WEBSITES DIE DE
LEERLINGEN UIT 6MT MAAKTEN DIT
SCHOOLJAAR.

**BIG
SALE**

Temptijsjes

Bij aankoop van 2
potten ijs, krijgt u 1
ijsje gratis!

MAISON ECLAT PATISSERIE & DRINKS

PATISSERIE MET HART, CAFE, STIL
EN EEN VLEUGJE TIJDLOZE
ELEGANTIE

KORENMARKT 12
9000 GENT, BELGIË

**LIMITED
OFFER**

COLLEGE FESTIVAL

EDITIE 2023

Een dag om nooit te vergeten.

Drie jaar geleden, op 17 mei 2023, vond het Collegefestival plaats. Dit is een alternatieve schooldag die om de zes jaar plaatsvindt, zodat elke leerling van onze school dit een keer kan meemaken. Voor sommigen is dit artikel dus een echte flashback, anderen vallen misschien helemaal uit de lucht.

Van een nieuw wereldrecord tot een optreden van een bekende Nederlandse artiest, herbeleef het Collegefestival in dit artikel.

Alvorens het echte festival kon beginnen, stonden de leerlingen van het College nog iets anders te wachten op deze woensdagochtend. Ze zouden namelijk een poging doen om het wereldrecord simultaan handstand te verbreken. Op dat moment stond het wereldrecord op 399 personen (2007, Wevelgem). Met meer dan 1000 leerlingen zou dat met twee vingers in de neus moeten lukken en dat is ook zo gebleken. De burgemeester van Waregem was aanwezig en kon meedelen dat maar liefst 1265 leerlingen op hetzelfde moment ondersteboven stonden, waardoor ze het record verpulverd hebben.

Na die geslaagde recordpoging en nog wat muziek van een lokale band kon het festival echt van start gaan. Dat deden de leerlingen met verschillende workshops, die ze voor het festival konden doorgeven, waarvan de eerste om 9 uur begon. Er was voor elk wat wils: voetbal- en kickbokstraining, yoga, cupcakes maken, een IT-cursus volgen, een fietstocht maken, diverse spelletjes in park Baron Casier en nog veel meer. Om 10.15 uur volgde er een korte pauze met een drankje en een optreden van Zonder Bandjes. Na een halfuur was het dan tijd voor de tweede workshop.

COLLEGE FESTIVAL

EDITIE 2023

Een festival zou echter geen festival zijn als het alleen maar om een handstand en workshops ging. Om 12 uur eindigden de workshops en werd de speelplaats van de 3de graad omgetoverd tot een echt festivalterrein. Er was natuurlijk veel muziek, met onder andere optredens van leerlingen, leerkrachten en artiesten uit de regio. Ook waren er op het terrein enkele foodtrucks aanwezig, waar de leerlingen door middel van bonnetjes een lekkere snack (denk aan pizza, frietjes en pasta) en een verfrissend drankje konden krijgen. Voor de grote eters waren er ook nog extra bonnetjes te verkrijgen. Er was ook nog wat randanimatie en een zetel waar men een leuke foto kon nemen met je beste vrienden of vriendinnen.

Hoewel het op dit moment al een geslaagd festival was, moest het beste nog komen. Rond 14 uur was er een speciale slotact georganiseerd met een mystery artist. Dit was dan ook hét gespreksonderwerp op het festivalterrein. Er werd veel gespeculeerd over wie die artiest nu kon zijn.

Boef werd het vaakst genoemd, maar het was een andere Nederlandse rapper die de show kwam stelen. Opeens stond namelijk niemand minder dan Gers Pardoel op het podium op onze speelplaats. Hij kon de leerlingen helemaal meekrijgen met enkele hits zoals 'Zo Bijzonder' en 'Zomer'. De ultieme kers op de taart dus.

Om 15 uur was het feest helaas voorbij. Wat begon bij een poging om een wereldrecord te verbreken eindigde in een fantastische slotact van een Nederlandse ster. Het was een alternatieve lesdag om nooit meer te vergeten en als alles goed gaat, staat er in 2029 opnieuw iets leuks te wachten voor de volgende generatie van de Sint-Paulusschool Campus College.

100-DAGEN

WOORDZOEKER

Om de fun erin te houden en nog even te kunnen nagenieten, hebben we een woordzoeker gemaakt over 100-dagen. Een woordzoeker is een puzzel waarbij je woorden moet terugvinden in een rooster vol letters. Deze kunnen horizontaal, verticaal, diagonaal en achterstevoren staan. Je moet ze allemaal uit de lijst terugvinden en aanduiden. De te zoeken termen zijn: pet, boerderij, fluo, verkleed, leerlingen, feesten, Hermanos, café, vrienden, middelbaar, klassen, show en truien. Hiermee blikken we nog eens terug op alle kleine elementen van de 100-dagen. Veel zoekplezier!

Q	G	M	M	Q	A	O	M	T	K	N	X	D	S	I	B	H	P
X	S	J	D	S	M	K	Z	H	W	T	U	M	R	T	T	S	E
R	N	R	X	J	Q	F	K	E	P	D	Y	A	L	G	C	H	P
T	V	W	G	Q	S	R	C	M	I	D	D	E	L	B	A	A	R
Y	O	D	L	W	J	E	V	A	A	L	I	E	G	W	S	J	N
H	B	I	B	F	H	Z	L	J	I	R	E	D	R	E	O	B	Q
O	N	H	H	X	V	T	J	A	H	R	Q	C	V	H	N	H	D
H	U	M	C	Q	E	T	B	K	L	A	S	S	E	N	A	H	S
V	U	L	A	X	R	N	E	I	U	R	T	X	A	W	M	V	Q
E	R	G	F	N	K	T	N	P	Q	B	J	G	X	Z	R	A	A
L	C	I	E	E	L	G	Q	Z	B	L	F	G	I	W	E	Y	Q
I	X	Q	E	L	E	Y	B	W	X	A	V	E	G	J	H	A	B
R	O	F	G	N	E	S	Z	D	S	D	A	K	S	C	X	U	K
Q	O	S	L	R	D	G	T	L	M	Z	I	N	W	W	J	O	X
K	A	Q	U	C	Z	E	T	E	R	T	A	K	E	N	M	C	L
D	D	V	F	S	P	N	N	H	N	D	S	V	O	J	P	D	Q
N	C	I	R	A	A	R	R	Q	W	U	G	R	M	C	Y	U	G
K	V	R	B	R	D	V	H	I	I	B	M	V	X	O	W	G	L

Te zoeken woorden:

PET- HERMANOS- BOERDERIJ- CAFE-FLUO- VRIENDEN-VERKLEED-
MIDDELBAAR-LEERLINGEN- KLASSENFEESTEN -SHOW-
THEMA DANSJE

TESS

100-DAGEN

WOORDZOEKER

OPLOSSING:

Q	G	M	M	Q	A	O	M	T	K	N	X	D	S	I	B	H	P
X	S	J	D	S	M	K	Z	H	W	T	U	M	R	T	T	S	E
R	N	R	X	J	Q	F	K	E	P	D	Y	A	L	G	C	H	P
T	V	W	G	Q	S	R	C	M	I	D	D	E	L	B	A	A	R
Y	O	D	L	W	J	E	V	A	A	L	I	E	G	W	S	J	N
H	B	I	B	F	H	Z	L	J	I	R	E	D	R	E	O	B	Q
O	N	H	H	X	V	T	J	A	H	R	Q	C	V	H	N	H	D
H	U	M	C	Q	E	T	B	K	L	A	S	S	E	N	A	H	S
V	U	L	A	X	R	N	E	I	U	R	T	X	A	W	M	V	Q
E	R	G	F	N	K	T	N	P	Q	B	J	G	X	Z	R	A	A
L	C	I	E	E	L	G	Q	Z	B	L	F	G	I	W	E	Y	Q
I	X	Q	E	L	E	Y	B	W	X	A	V	E	G	J	H	A	B
R	O	F	G	N	E	S	Z	D	S	D	A	K	S	C	X	U	K
Q	O	S	L	R	D	G	T	L	M	Z	I	N	W	W	J	O	X
K	A	Q	U	C	Z	E	T	E	R	T	A	K	E	N	M	C	L
D	D	V	F	S	P	N	N	H	N	D	S	V	O	J	P	D	Q
N	C	I	R	A	A	R	R	Q	W	U	G	R	M	C	Y	U	G
K	V	R	B	R	D	V	H	I	I	B	M	V	X	O	W	G	L

100 DAGEN

LET'S FLASHBACK

Met nog 100 dagen te gaan tot ze afstuderen van het middelbaar, hebben de laatstejaars van het zesde middelbaar hun traditionele 100-dagen gevierd, waarbij leerlingen in de week van 23 tot en met 27 februari zich verkleedden om het einde van het schooljaar samen af te trappen.

Het concept

100-dagen is een traditie in veel middelbare scholen waarbij de laatstejaars vieren dat ze nog honderd dagen verwijderd zijn van het einde van hun middelbareschooltijd. Het moment markeert de laatste periode van hun middelbare schoolcarrière in het zesde middelbaar. Op deze dagen organiseren leerlingen verschillende activiteiten na de schooluren. Zo komen er veel laatstejaars verkleed op school, wordt er gefeest op de speelplaats en komt er nog een show aan te pas op de laatste dag.

De manier waarop 100-dagen wordt gevierd, kan verschillen van school tot school. Toch blijft het idee erachter identiek: leerlingen krijgen de kans om samen af te tellen naar de laatste maanden van de middelbare school. Zo vieren ze nog één keer uitgebreid hun middelbareschooltijd.

Het 100-dagencomité, dat bestaat uit zesdejaars, koos vooraf voor het thema 'Workaholics'. Aan de hand van dit thema ontwierpen zij ook de creatieve 100-dagen-truien.

Boerderij

Om deze unieke week te starten mochten de zesdejaars onder het thema boerderij verkleed naar school komen. De kostuums waren gevarieerd: sommigen verschenen als boer of boerin, terwijl de anderen zich verkleedden als dieren. De lessen verliepen zoals gewoonlijk, maar gingen bijzonder snel voorbij dankzij de feestelijke sfeer die vanaf de eerste dag merkbaar was. Na school hadden de leerlingen hun avond doorgebracht met hun vrienden ter gelegenheid van de start van de week.

Fluo

Op dinsdag 24 februari droegen de leerlingen vooral felgekleurde kledij, maar ook enkele doordachte kostuums zoals tienermoeders. Met dit thema zagen we hoe enthousiast de leerlingen waren om deel te nemen aan de 100-dagen. Als afsluiter hield elke klas een klassenfeest.

100 DAGEN

LET'S FLASHBACK

Eerste letter van je naam

De volgende dag verkleedden de leerlingen zich op basis van de eerste letter van hun naam of achternaam. De zesdejaars zorgden voor heel wat variatie in verkleedkledij. We zagen personages van films, artiesten, bekende acteurs/actrices, objecten, etc. De dag eindigde met een drankje in het gekende café Hermanos. Hoewel het maar een halve schooldag was, was deze zeker geslaagd!

Onesie + trui + pet

Op deze dag besloten we het simpel te houden. Het was misschien niet het meest originele of creatieve idee, maar dat maakte het niet minder leuk. 's Middags gingen we naar de SID-inbeurs in Kortrijk. Hierbij mochten we niet verkleed gaan, anders kregen we geen toegang. Uiteindelijk konden we daar al wat meer nadenken over wat er na het middelbaar komt. Het was interessant om verschillende richtingen en mogelijkheden te ontdekken, waardoor we een beetje konden vooruitblikken op de toekomst. Op het einde van de schooldag maakte iedereen zich klaar te om een avondje uit te gaan (in Gent).

Workaholics (klassenthema)

Last but not least genoten we van onze laatste dag waarbij elke klas een ander thema kreeg onder de overkoepelende term "Workaholics". Hieronder vielen bouwvakkers (wij), security, safari, astronauten, ... Sommige mensen waren wel nog wat moe van de feestelijke avond ervoor, maar door leuke activiteiten in de voormiddag ging dit wel over. Er werd veel gelachen en gefeest op de speelplaats. 's Middags zorgde het 100-dagencomité voor een leuke show. Elke klas kwam eens aan bod voor een activiteit met leuke tussendoortjes zoals een optreden van Michael Jackson, de populairste leerling, de sterkste leerling, ... Om de dag af te sluiten hadden de leerkrachten ook een dansje voorbereid, dat ze leuk brachten en vol pit zat.

Slot

Aan alle mooie liedjes komt een einde, dus ook aan deze week. Wat wel blijft, zijn de herinneringen, de lachmomenten en de vriendschappen. Het was voor de leerlingen meer lachen dan opletten tijdens deze bijzonder leuke schoolweek. Het was een week om nooit te vergeten, eentje die we voor altijd met ons meedragen.

TESS & MINH-CHÂU

